

Idylka na **berlínském koupališti**. Idylické zkušenosti s některými návštěvníky koupališť hlásí vedle Německa také **Nizozemsko**.

Autor: Václav Jan

Červenec 2018, cesta po rakouských a německých Alpách. Jako člověk politický jsem koncipoval dovolenou coby takřikající oddechovou, pln předsevzetí, že mě projevy **islamizace** a afrikanizace, na které u germánských sousedů narážím na každém kroku, či smutné kontrasty mezi tím, jak některá místa vypadala ještě před pár lety a jak dnes, nechají chladným jak horský ledovec, a že nenechám vyprovokovat k žádnému zamýšlení se nad stavem mateřského kontinentu, neřku-li k nějaké úvaze. O jeden zážitek se ovšem podělit musím, protože jde o nepominutelně výstižný, přímo modelový příklad chování západoevropské *society* vůči novým výzvám.

Rakouské alpské jezero Gleinkersee, oblíbené výletní místo. Voda je tu sice studená, ale průzračná, okolní krajina láká k horským túrám a místní hospůdka k odpočinku. Rodiny, děti, starší páry. Klidné víkendové odpoledne. Kde se vzala, tu se vzala, skupinka imigrantů. Vpadnou do tichého letního dne jako velká voda. Pustí na maximum hudbu z obrovského magneťáku, vtrhnou na molo, začnou křičet, zpívat, skákat do vody, rvát se mezi sebou. Co

udělají místní? Automaticky vyklízejí pole. Bez hnutí brvy, bez zloby, bez jediného slova, jen za vzájemných soustrastných pohledů. Berou deky a lehátka a přesunují se na jiné místo, kde není tak dobrý přístup do vody. Bez nejmenšího odporu. Jako by to měli nacvičené, jako by vystupovali z tramvaje na konečné. Se stoickým klidem. Vědí, že odpor je marný. Jsou vděční, že jim zbyl ještě aspoň druhý břeh jezera.

Zřízenec z místní půjčovny loděk skupince nesměle a velmi opatrně domlouvá a prosí o malé zklidnění. Rozčileně ho odmítají a chovají se ještě hlasitěji. Muž bezmocně krčí rameny a odchází. Nad jezerem se nese v demonstrativní hlasitosti arabská píseň. Velebné horské silentium se rázem mění v atmosféru někde mezi arabským tržištěm a **válečnou zónou**. Udělat cokoli proti tomu by znamenalo vystavit se nebezpečí **napadení od imigrantů**. Vesměs mladých svalnatých mužů, v případě konfliktu pak obvinění z netolerance a rasismu. Vždyť oni přece nic špatného nedělají, nikomu neublíží, jen se trochu baví, však jsou mladí a plní energie. A mají holt trochu jiné návyky a způsoby chování, no a co? Jsou snad proto horší?

Kryta touto neprůstřednou argumentací, probíhá v západní společnosti zásadní proměna civilizačního módu, cílený rozvrat obvyklých standardů mezilidských vztahů [„zažij město jinak,“ malá liberastická předehra, *adagio*], zásadní kvalitativní posun celého modu vivendi evropského člověka. Nepostizitelnost projevů vpádu jiných kulturních pravidel, pokud přímo a otevřeně neatakují zákonné normy, ale „pouze“ společenské a hodnotové úzy, znamená: **Zvykejte si** na to a dělejte, že to nevidíte. Víme přece, že projevy těchto neevropských cizinců jsou jedinečnými sociokulturními fenomény, které lze chápat a hodnotit pouze v kontextu jejich vlastních hodnot, norem a idejí. Chcete tvářit v tvář těmto relativistickým idejím, které se staly dogmaty naší doby, tvrdit, že se ti chlapci nepatří, protože trochu víc [a jinak] řvou? Ostatně určitě měli doma těžké dětství, a nakonec nemůžeme za všechno tak či onak my, Evropané? A pokud byste tyto „argumenty“ chtěli zpochybnit, společensky a profesně se znemožníte a na věci se stejně nic nezmění. Takže všudypřítomná autocenzura a ukázněné vyklízení prostoru vypadají vlastně jako jediné řešení. Dokonale fungující mechanismus, jak vyřadit lidi ze hry o vlastní budoucnost.

Až když je ty intenzivní projevy vlastní síly a převahy unavily, odešli se Arabové bavit zase jinam. Fascinující na tom byla pro Evropana skutečně nezvyklá, až programová neúcta ke všem pravidlům a zvykům, která ještě minutu před jejich příchodem v daném prostoru samozřejmě fungovala, a sebejistota, s jakou si podmaňují hostitelův dům. Nemluvě o naprosté absenci základní **lidské slušnosti a ohleduplnosti**.

Místní s úlevou, ale opět bez jediné hlasité poznámky, spořádaně zaujali svá místa u vody. Až se zase zítra noví spoluobčané přijdou pobavit, znovu jim pokorně vyklidí prostor. A tak pořád dokola, až ho jednou **vyklidí definitivně**.

Typické pro podobné scénky je mentální nastavení, které při těchto příležitostech přímo visí ve vzduchu: pokud by chtěl někdo v takto společensky citlivé situaci zasáhnout bez rizika, že bude označen za *ein Neonazi*, musel by to být příslušník nějaké minority, které se ještě smějí

ozývat. Ale nebyl tu zrovna žádný zástupce neevropského etnika či exotického náboženského vyznání, intersexuální osoba nebo osoba s nevyjasněnou pohlavní identitou, ani osoba se zdravotním postižením atd. V okolí se vyskytovali jen zástupci (zatím ještě) majority. Ti by byli podezřelí z latentního etnocentrismu, i kdyby jenom dost rychle nesbalili své deky, natož aby se k situaci nějak kriticky vyjadřovali. Nebylo tedy nikoho, kdo by byl oprávněn nevyžádané multikulturní obohacování jakkoli korigovat.

Tento způsob léta zdá se mi být poněkud nešťastným.

Hlavně pro Evropu.

Z knížky **Pravidla mezidruhových strategií** (Praha: ABB, 2019), str. 23-25.

Poznámka DP:

Takto dovádějící výrostky, kypící testosteronem, **ošetřují v Polsku**. Zde je svět (alespoň zatím) ještě **normální**.